

I Pad

Dimnjaci znaju da budu opasni. Zamisli ti to: noć je mračna, a ti letiš nisko nad krovovima, tik iznad crepova. Naleti vetra bacaju te ta-mo-amo i teraju te da skreneš s puta, a kiša ti ide u oči tako da jedva vidiš kuda ideš. I tada, baš kada se spremiš da sletiš, uhvati te vihor i – TRAS!

Blizanci su bili u krevetima kada se to dogodilo. Čuli su nešto što je zvučalo kao moker kupus koji je udario u zid, a zatim kloparanje po krovu. Onda se više nije čulo ništa osim vetra, koji je hučao ispod strehe.

„Šta to bi?“, prošaputao je Džejms.

Amanda, koja je spavala iza zavese na drugom kraju potkrovlja, uključila je lampu na svom noćnom stočiću. Nepomično su ležali i osluškivali.

Tap-tap, začulo se kucanje na svetlarniku.

„Ko je tamo?“, upita Džejms. Ustao je iz kreveta i stao ispod prozora, a tamo je ugledao uplašeno lice uokvireno pramenovima kose umršene od vetra. „To je neka devojčica!“, uzviknuo je.

Blizanci su zajedno dovukli veliku crvenu fotelju iz ugla, pa se Džejms popeo na nju kako bi dohvatio ručicu.

„Otvaraj!“, viknula je devojčica prigušenim glasom.

Džejms je otvorio prozor i u sobu počeo da upada kiša. „Hvala“, dahtala je devojčica ulazeći unutra. Trenutak kasnije, stajala je pred njima i kapala na tepih. Blizanci zapanjeno primetiše da je bila bosonoga i da je nosila samo tanku belu pamučnu haljinu. Ipak, najviše su ih zapanjila duga bela krila, koja su joj visila od ramena pa skoro do stopala.

„Jo!“ jeknula je devojčica, držeći se za levo rame. „Mislim da sam slomila krilo.“

Džejms i Amanda su pomogli devojčici sa

slomljenim krilom da dođe do kauča. Pažljivo je sela. „Moraću da ležim na stomaku”, reče.

Amanda je donela jastuk, pa je devoјčica legla, sa dugim belim krilima uredno položenim duž leđa. Vrhovi krila su joj ležali na listovima, a mekano perje na ramenima bilo je vlažno od kiše. Amanda je pružila ruku i nežno pogladila jedno krilo. Bilo je čvrsto i gipko. Učinilo joj se da mazi labuda.

„Kako se zoveš?”, upita Amanda.

Devoјčica sa slomljenim krilom zevnu. „Hilari”, reče.

„Ja sam Amanda”, odgovori ona učtivo. „Ovo je moj brat Džejms.”

„Baš mi je drago”, promrmlja Hilari, još dublje se ušuškavajući u jastuk.

„Ovaj... Hilari”, reče Džejms. „Šta si radila na našem krovu?”

Hilari je promumlala nešto što nijedno od njih nije moglo da protumači, a zatim zatvorila oči.

„Molim?”, reče Džejms.

Nije bilo odgovora. Hilarino disanje je prešlo u pravilan, miran ritam sna.

„Potreslo ju je ovo”, kaza Amanda. „Pitaćemo je ponovo ujutru.”

Tada, baš kada su hteli da se okrenu, Hilari otvori oči i ponovo progovori – ovoga puta sasvim jasno.

„Laku noć!”, reče.

